

บทที่ 7
...งานเลี้ยง

...การสูญเสียความรักไปครั้งหนึ่ง จะทำให้ไม่อาจมีความรักครั้ง
ต่อๆ ไปริเปล่า
...ฉันเฝ้าถามตัวเองอยู่เช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า และยังคงไม่เคยหา
คำตอบได้เลย

แสงอาทิตย์ยามอรุณรุ่งมาเยือนอีกครั้ง เดียร์ลิมตาขึ้นรับการ
ทักทายของวันใหม่ ร่างบางนอนอยู่บนเตียงนุ่มในห้องส่วนตัว เหตุการณ์
หวานซึ่งเมื่อคืนวานราวกับเป็นเพียงความฝันตื่นหนึ่ง

เด็กสาวพลิกกายซบหน้าลงกับหมอนใบโตอย่างอ้อยอิ่ง ความ
อ้างว้างเข้ามาทอดหัวใจอีกครั้ง

เธอรู้...ไม่มีความสุขใดที่จีรัง หากกระนั้นเมื่อคืน...ก็เป็นคำคืนแรก
ที่เธอนอนหลับฝันดีโดยลืมนึกถึงใครบางคนเสียสนิท คนในอดีตผู้ให้
ทั้งความอบอุ่นและชมชื่นผสมผสานปนกันจนแยกไม่ออก

เดียร์มันใจ...ว่าตัวเองไม่ได้อยากลืมนั่นเลย

...หากก็อภัยวารณ...กับความผันอันหวานซึ่งเมื่อคืนเหลือเกิน...

"เฮ้อ"

เด็กสาวถอนหายใจยาว นับวันยังไม่เข้าใจตัวเองขึ้นทุกที ดวงตาคู่สวยอ่อนแสงลง

ถึงจะมีความสุขสักเพียงใด หากเหตุผลที่เธอมาที่นี่...ยังคงไม่อาจลืมเลือน

เดี๋ยرتัดสินใจค้นหากุญแจดอกนั้นอีกครั้ง

บันไดเวียนทอดลงสู่ชั้นใต้ดิน เดี๋ยรย่องลงไปด้วยฝีเท้าที่เบาที่สุด เมื่อเหลือบมองแล้วว่าแถวนั้นไม่มีใครอยู่

เนื่องจากตรงนี้เป็นบริเวณเดียวที่เธอไม่เคยสำรวจ เพราะเฟซุสบอกไว้ว่ามันเป็นเขตหวงห้าม แม่เขาจะไม่ได้สั่งห้ามเธอลงไป หากเด็กสาวก็ไม่คิดจะทำให้เขาหวาดระแวงตั้งแต่เริ่มเข้ามา

บันไดนั้นทอดยาวกว่าที่เธอคิดไว้มากมายนักราวกับไม่มีจุดสิ้นสุด มันทำให้รู้สึกเหมือนกำลังดำดิ่งในอเวจี เด็กสาวชะงักท่าอย่างซึ่งใจก่อนมองกลับหลังด้วยความกลัว แต่แล้วเธอก็เลือกที่จะกลั้นใจเดินต่อไป คนอย่างเรเดี๋ยร เดอร์ โช่วเซียร์จะหวาดกลัวกระทั่งสิ่งที่มองไม่เห็น ั้งหรือ

ตอนเด็กๆ เธอกลัวความมืดเพราะคิดว่าที่นั่นมีปีศาจสิงอยู่ ตอนนั้นแอลกุมมือและบอกให้เธอก้าวเข้าไป เดินไปหาและจับมันไว้ เมื่อนั้นจึงจะรู้ว่าปีศาจตนนั้นคือความกลัวของเราเอง และมันจะถูกทำลายโดยจิตใจที่กล้าหาญ

...หนึ่งร้อยหนึ่ง หนึ่งร้อยสอง หนึ่งร้อยสาม...

เด็กสาวนับในใจเอาตัวเลขเป็นเพื่อน แม้ปลายนิ้วจะสั่นระริก หากย่างก้าวแต่ละก้าวกลับมันคงหนัก

...ร้อยสิบเอ็ด ร้อยสิบสอง ร้อยสิบสาม...

บันไดขั้นสุดท้ายมีลึกลับนั้นเบอร์อยู่ชะงักด้วย เดียร์สูญุดลมหายใจลึกๆ
ก่อนพิจารณารางวัลที่อยู่ปลายทาง

มันคือประตูเก่าๆ ที่มีลายสลักเป็นภาษาโบราณอยู่เต็มไปหมด
เดียร์มั่นใจว่าตัวเองจำเรียนภาษาโบราณมาไม่น้อย แต่กลับอ่านใจความ
บนนั้นไม่ออก มีเพียงรูปสลักดอกไม้ต้นบนที่สะดุดตา

...มันไม่ใช่ดอกไม้ธรรมดา หากเป็นดอกไม้ที่ดูอ่อนช้อยราวกับดอก
อะโรลล์อย่าง เด็กสาวบอกไม่ถูกว่าทำไมจึงรู้สึกคุ้นตากับมันนัก...

มือบางเอื้อมไปที่ลูกบิด หากเมื่อทดลองหมุนเบ็ดก็ตึงต้องผิดหวังเมื่อ
มันถูกล็อคเอาไว้

...เฮ้อ...

เดียร์ถอนหายใจเชิงๆ ตกม้ตายเอาตอนจบทุกที จะว่าไปก็เขต
หวงห้ามนี่นะ ไม่แปลกหรอกที่จะต้องใช้กุญแจไข แต่ที่สำคัญคือเธอ
ไม่รู้ว่ามีอะไรอยู่ในนี้ และมันคุ้มมั๊ยที่จะเสี่ยงถามเช่น

...โดยที่ไม่รู้ตัวเลยว่า...ที่ชั้นบันไดสูงขึ้นไป สายตาคมกริบคู่หนึ่ง
กำลังจับจ้องมาที่เธออย่างเงียบงัน...

"องค์ชายเลอแปงก็กับองค์ชายลิกายด์แจ่งเข้ามาว่าจะเสด็จมา
เยี่ยมเยียนอาทิตย์หน้า"

คำกล่าวของเฟซุสทำให้จักรพรรดิแห่งโนทิลล่ามีสีหน้าแข็งขืนมา
ทันที พี่น้องของเขาสองคนนี่มาที่ไรเป็นต้องก่อเรื่องน่าปวดหัวทุกที เขา
นึกเหนียวหน้ายจนอยากจะแขวนป้ายไม้ต้อนรับให้รู้แล้วรู้รอด

"เจ้าไปทีสิ"

องค์รักษ์หนุ่มหัวเราะเมื่อเซนพุดราวกับอีกฝ่ายเป็นแมลงวัน

"หากทำได้ช่วยอมยินดี"

"เฮ้อ เจ้าดูแลเรื่องงานจัดเลี้ยงดีๆ ละกัน อย่าปล่อยให้จุดอ่อนให้
สองคนนั้นหาเรื่องได้"

การที่องค์ชายทั้งสองมาเยี่ยมเยียนย่อมต้องจัดงานเลี้ยงรับรอง
อย่างสมเกียรติ รวมถึงเชิญบรรดาเชื้อพระวงศ์มาร่วมงาน

เฟซุสก็มึนศีรษะเป็นเชิงรับคำสั่งก่อนจะเอ่ย

"เกรงว่าจุดอ่อนของท่านจะไม่ใช่เรื่องงานเลี้ยง หากเป็นคุณหนู
เดียร์ต่างหาก"

เซนถอนหายใจออกมา

"เรื่องนี้ต้องให้เจ้าเตือนด้วยเหอ"

เขารู้อยู่แล้วว่าการมาเยือนของสองพี่น้องร่วมโลกคู่นี้คงเพราะ
ไต้ยินข่าว 'ผู้หญิงคนโปรดของจักรพรรดิ' เลอแปงก็กับสีกายดีไม่เคย
ปล่อยโอกาสแว้งกัดเขาให้หลุดลอยอยู่แล้ว

"ความเป็นมาของนางสีกลับเกินไป" เฟซุสกล่าวลอยๆ ท่าที่ลับๆ ล่อๆ
ในเขตหวงห้ามยิ่งทำให้เขาเคลือบแคลง หากเซนเพียงยิ้มมุมปากจางๆ

"ข้ารู้"

เดียร์มีจุดประสงค์บางอย่าง เขารู้มานานแล้ว แต่นั่นจะเป็นไรถ้ามัน
จะทำให้เธออยู่ข้างกายเขาเช่นนี้

ผู้เป็นองค์ชายมองนายเหนือของตนอย่างภักดีลึกซึ้ง เขาเข้าใจเซน
แต่ก็เป็นห่วงชายหนุ่มเหลือเกิน

...การที่เซนทางปีกแห่งจักรพรรดิปกป้องเดียร์เท่ากับเปิดจุดอ่อนให้
คนโฉมดี เรื่องนี้แม้จะล่อค้ำนำพาความยุ่งยากมากมาย หากยังไม่ทำให้
เขาหวาดหวั่นเท่าตัวคุณหนูผู้นั้น

...เธอคือทานตะวันแห่งความหวัง ผู้นำความสดใสไปยังทุกที่ที่
ก้าวผ่าน เขานึกกลัวอยู่ลึกๆ ตลอดมา ...ว่ายามที่เธอจากไป ท้องฟ้าอัน
สดใส...จะดับลงเช่นกันหรือไม่...

...พลัก!...

ร่างสูงทรุดฮวบลงกับพื้น เข่าข้างหนึ่งที่ยันกายไว้ไม่มั่นคงจนเจ้าตัว

ต้องเอนไปพิงกับต้นเมเปิ้ลด้านหลัง

ชายหนุ่มกอดพนักกรอดอย่างคับแน่น กระทบมือทั้งสองยังอ่อนแรง
สิ้นระริกจนแทบบิ๊บไม่ไหว

...เทรส ลูเซียส... จะสิ้นชื่ออยู่แทบเท้านางปีศาจผู้นั้นจริงๆ เทรอ...

ความคลืนเหยียนจูโจมจนเขาสารอกออกมาคราหนึ่ง หากกลับไม่มี
สิ่งใดนอกจากน้ำลายแห้งกรัง

เขาไม่ได้กินอะไรมาร่วมสัปดาห์แล้ว หากไม่ใช่มิริซาเก็บกักพลังที่
เคยฝึกฝนคงไม่อาจอยู่มาได้จนถึงวันนี้

เทรสสับตัดศีรษะแรงๆ เมื่อดวงตาเริ่มพร่าเลือน หากมันกลับไม่
สัมผัสพิณหลัก สติสัมปชัญญะคล้ายจะหลุดลอยไป ลอยไป...ลอยไป...
ไปจนสุดขอบฟ้าสุดขอบจักรวาล

การตายของมนุษย์อาจไม่ใช่เรื่องเลวร้ายก็ได้ เป็นแค่การปลดปล่อย
จากความลุ่มหลง กิเลสทั้งปวง เขาจะต้องห้วงกังวลอันใด คนที่เกิดมา
เดียวดายเช่นเขา...ยังมีห้วงอะไรอีก

เขาล่องลอยไปเรื่อยๆ ที่ปลายขอบจักรวาลเขافلันเห็นดาวดวงหนึ่ง
ดวงดาวที่เจิดจรัสที่สุด...กลบแสงดาวดวงอื่นไปสิ้นเชิง

'เทรส นั้นไงโพลาริส'

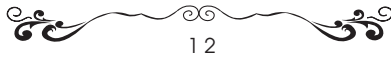
'ยี่ห่อน้ำดื่มของประเทศที่องค์หญิงเคยอยู่เทรอพะยะค่ะ'

*'ม่ายช่ายยย...ดาวเหนือต่างหาก คนโบราณเชื่อว่าพอกคนเราตายไป
หากดาวเหนือส่องสว่าง ดวงวิญญาณจะเดินทางไปสู่ดินแดนอันสงบโดย
ไม่หลงทาง'*

'แล้วองค์หญิงเป็นคนโบราณเทรอพะยะค่ะ'

'เอ้ เทรสนี้ คนอุตส่าห์เล่าให้ฟัง'

*'เมื่อวันหนึ่ง เมื่อถึงวันนั้น วันที่ร่างกลับคืนสู่ฐูลิดิน เดียร์จะมองหา
ดาวเหนือเพื่อไปยังดินแดนแห่งนั้น แต่เดียร์ก็กลัวเหมือนกันนะ ไม่รู้จะ
เจอคนรู้อัจฉริยะ เพื่อนของเดียร์...คนที่เดียร์ผูกพัน...เขา...จะหลงทางจน'*

คลาดกันรีเปล่า

‘ถึงยังไงก็จะมีช้อยู่กับองค์หญิง ไม่ว่าจะท่านจะอยู่ที่ไหน ...ต่อให้ดาวเหนือไม่ส่องสว่าง ข้าก็จะตามหามัน...ไปอยู่กับองค์หญิง...ปกป้องท่านตลอดไป’

...ไม่...องค์หญิงยังรออยู่...

หัวใจของเขาสูบฉีดแรงขึ้นจนแทบระเบิด เขาสูดลมหายใจเอือกใหญ่ กระตุ้นจิตวิญญาณของตัวเอง

...เขาจะต้องปกป้ององค์หญิง...จะไม่ยอมตายเด็ดขาด...

ลีเซียวของสนามหญ้าปรากฏขึ้นมาอีกครั้ง เทรสรวบรวมสมาธิ เค้นเอาพลังชุมสุตทำยออกมา

...แม่น้ำที่เดียว...ยังคงเป็นความหวัง...

...เพื่อองค์หญิง...เทรส ลูเซียส ไมลี เทรส แรลทอร์คินนี่...จะต้องหาทางออกเพื่อกลับไปหาท่านให้จงได้...

วินาทีที่สมองดีนรนกระเลือกกระสนเพื่อความอยู่รอด สายตาของเขาพลันไปสะดุดกับสัญลักษณ์รูปดวงตาที่ขีดเขียนบนต้นเมเปิ้ลที่อยู่ตรงข้าม ทันใดนั้นเขาพลันระลึกได้ถึงคำสอนของอาจารย์...ผู้ที่ถ่ายทอดพลังฝีมือพื้นฐานให้ ณ ฟาโคเตย์

‘จำไว้ วิชาที่น่ากลัวที่สุดในโลกนี้คือศาสตร์มืด ที่ข้าบอกเช่นนั้น เพราะมันคือสิ่งที่ยากจะเข้าใจ แต่ไม่ใช่ให้เจ้าไปกลัวมัน ถ้าวันหนึ่งเจ้าไปเผชิญกับมัน...จงค้นหาดวงตาสีแดง ปีกาจทุกตัวชุ่มชุ่มเยื่อด้วยดวงตาคู่นี้ จนไม่มีใครกล้าเข้าใกล้ เพราะแท้จริงแล้ว...มันคือจุดอ่อนเพียงหนึ่งเดียว และเมื่อพบ จงใช้จิตวิญญาณของเจ้าเชื่อมโยงกับจิตวิญญาณแห่งความจริง มนตราทั้งมวลจะถูกทำลาย’

...ดวงตาสีแดง...

เทรสสูดลมหายใจลึกๆ อีกครั้ง ประคองตัวเข้าไปยังต้นเมเปิ้ล

ดังนั้น เขาเอื้อมไปลูบคาล้ำัญลักษณ์ดวงตาที่สลักอยู่ มันคล้ายวาดด้วย
สีชอล์กแต่กลับลบไม่ออก

...จุดอ่อนนั้นหรือ...

ชายหนุ่มใจเต้นโครมคราม เขาหลับตาพยายามเพ่งจิตเชื่อมกับโลก
ภายนอก แต่จนใจที่เขาเหลือพลังน้อยเกินกว่าจะทำได้สำเร็จ

...บ้าชิบ!...

เขาทุบกำปั้นกับลำต้นสีน้ำตาลตรงหน้าจนมีระบบม ถ้า निकออกไปให้
เร็วกว่านี้ก็ดีนะสิ

"เทอร์ส ลูเซียส ท่านมาได้แค่นี้จริงหรือ"

หญิงสาวชุดขาวผู้งามปานเทพิดารำพึงกับภาพในมือ ในภาพนั้น
ชายหนุ่มผู้หล่อเหลาเฝ้ามองตอบกลับมาด้วยสายตาสงบนิ่งคุกคาม
ดวงตาสีดำสนิทของเขาเป็นสิ่งที่เธอชอบ

บานหน้าต่างเปิดกว้างรับลมฤดูใบไม้ร่วงที่โซซเข้ามาเย็นสบาย
เอลเลียตถอนหายใจเบาๆ นิ้วเรียวยาวรูปสลักเสยผมที่พลิ้วมาปรกหน้าผาก
ทัดหู ก่อนดวงตาคู้งามจะทอแววเสียวใจสุดซึ่ง

"ข้ารู้สึกเศร้าใจนัก...ที่จะต้องกล่าวคำนี้กับท่าน"

...แควก!...

รูปชายหนุ่มผู้หล่อเหลาในมือถูกฉีกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งตกลง
สู่พื้นซำๆ อีกส่วนปลิวออกไปนอกหน้าต่างปนเปไปกับดอกท้อ

"ลาก่อน"

โรวเลนซึ่งกวาดพื้นอยู่มุมตึกตรงห้องของเอลเลียตเก็บภาพของ
เทอร์ส ลูเซียสซึ่งขาดเหลือเพียงครึ่งหน้าขึ้นมา เธอได้ยินคำกล่าวของ
นายหญิงชัดเจน มันหมายถึงเวลาประหารผู้กล้าสองคนนั้นได้มาถึงแล้ว!

หัวใจลั่นร้าวอย่างไรเหตุผล เช่นเดียวกับมือน้อยที่กำลังบีบแน่นไว้แน่น

...มันไม่เกี่ยวกับเธอเลยสักนิด เธอสมควรรู้แต่แรกแล้วว่าไม่มีใคร
เคยชนะนายหญิง...

เพราะเจ้ากำลังเดือดร้อน ข้าจะนั่งดูตายได้ยังไง'

รอยยิ้มสุภาพของใครบางคนแจ่มชัดในดวงตา นับตั้งแต่วิวจก
กับเขา...ก็ไม่เคยลบภาพนั้นไปจากใจได้เลย

ยามเยาว์วัย เพื่อนที่สถานสงเคราะห์เคยบอกเธอว่าผู้หญิงเวลา
ตกหลุมรักใครสักคนจะยอมตายเพื่อคนคนนั้นอย่างไม่เสียดาย ตอนนั้น
เธอหัวเราะเยาะคนเล่าและเถียงว่ามีแต่คนเสียสติที่ทำแบบนั้น

มุมปากของหญิงสาวเผยรอยยิ้มจางๆ คล้ายจะยิ้มเยาะตัวเอง
และคล้ายจะยับยั้งชีวิต

...ตอนนี้เธอเสียสติแล้วหรือไม่...ที่คิดช่วยเหลือแวร์เดลล์...

...คุณชายผู้นั้น ในโลกภายนอกคงเป็นคนมีชื่อเสียง มีอนาคต จะไป
เทียบอะไรกับชนชั้นป่าวไพร่เช่นเธอ การที่แวร์เดลล์ใจดีด้วยคงเป็นเพราะ
อุปนิสัยสุภาพบุรุษแสนดีของเขา...และความเวทนาต่อคนต่ำต้อยอาภัพ
คนของ Soulless ผู้ไร้ชีวิต ไร้หัวใจ จะสามารถร้องขอความรักจาก
ใครได้...

ก่อนเนื้อที่หน้าอกด้านซ้ายบีบตัวแน่น มันจุก...เจ็บ...แต่ความรู้สึก
ที่ฝังอยู่ยังคงรุนแรงจนทะลกลิ้นออกมา

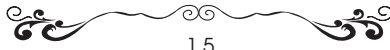
...แล้วไง...

ความรู้สึกนั้นย้อนถามตัวเธออย่างถือดี

...แม้คนอย่างเธอจะไม่ได้รับความรักจากใคร...

...แต่หากความแสบดีของเขาจะทำให้เธอหลงรัก...มันก็คนละเรื่อง
กันนี่...

คืนนั้นโรสเลนตัดสินใจลอบเข้าไปในห้องของเทรสและแวร์เดลล์
สีหน้าของคนที่สองซบซิด ร่างกายอ่อนระโหยต่างกับหนุ่มรูปงามที่

เข้ามาวันแรกโดยสิ้นเชิง เธอบอกสิ่งที่รับรู้มาให้ทั้งสองฟัง

"ข้าคิดว่านายหญิงคงลงมือพรุ่งนี้ เพราะวันนี้ตามที่ฟังมานายหญิงมีงานที่โลกภายนอกจนถึงพรุ่งนี้เช้าจึงจะกลับมา หากท่านยังคิดมีชีวิตจะต้องหลบหนีภายในคืนนี้"

เทรสมองหญิงรับใช้ผู้นั้นอย่างกลางแคลงใจ พอรู้มาบ้างว่าเธอมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อสหายของเขา แต่นั่นก็ไม่น่าถึงกับทำให้เสียชีวิตกลับมาบอกความลับต่อพวกเขา

"เจ้าพูดโดยง่ายดาย หากข้ารู้วิธีออกไปคงไม่ติดแหงกอยู่จนบัดนี้"

"ข้าจะพาท่านไปเอง การออกจากที่นี่มีสองทาง หนึ่งคือทำลายมนตรา สองคือใช้ทางลับ ข้อหนึ่งย่อมเป็นไปไม่ได้ แต่ข้าสามารถนำทางพวกท่านไปยังทางลับที่เคยเห็นนายหญิงใช้ มันอยู่ในเขตป่าด้านหลังที่พวกเราถูกลังห้ามเข้าไปโดยเด็ดขาด"

"ป่าไหนหรือ"

...ตั้งแต่เข้ามาอยู่ที่บ้านๆ นี้ เขายังไม่เคยเห็นอะไรที่เรียกว่าป่าได้เลย...

โรสเลนรีบกล่าวต่อทันที

"มันเป็นป่าที่ผู้ฝึกศาสตร์มืดมองเห็น หากไม่ได้ดวงตาของข้านำทางพวกท่านไม่มีวันพบมัน"

"ในเมื่อเจ้าถูกลังห้ามเข้า แล้วรู้เรื่องนี้ได้อย่างไร"

เทรสยังคงกลางแคลงใจ

"นั่นเป็นการคาดเดาของข้าเอง เวลาที่มีงานข้าเห็นนายหญิงเข้าไปยังป่าด้านหลัง บางครั้งหายตัวไปหลายวันจึงจะกลับมาจากที่นั่น แม้จะไม่มั่นใจ แต่ก็กล้าเสี่ยงกว่าไม่มีหนทางไม่ใช่หรือ"

"ทำแบบนี้เจ้าจะลำบากนะโรส" แวร์เดลล์เอ่ยเป็นคำแรกตั้งแต่เธอเข้ามา ดวงตาของเธอแหงนมองไปเปิดเผย มันทำให้หญิงสาวรู้สึกอับอาย

โรสเลนเข้าใจในวินาทีนั้น...แวร์เดลล์เป็นคนพิเศษสำหรับเธอ เพราะเขาทำให้เธอยังมีความรู้สึกของมนุษย์ที่มีเลือดเนื้อ รอยยิ้ม และ

หน้าตา

โรส... เขาชอบ...เรียกเธอแบบนี้ประจำ แรกๆ ก็เถียงว่าเธอชื่อโรสเลน หากเมื่อนานไปกลับชอบมันขึ้นมา...

"ข้าไม่กลัว คนไร้อนาคตเถียงข้ายังมีอันใดต้องกลัวเกรง พวกท่านต่างหากที่มีชีวิต มีที่ที่รอให้กลับไป"

โรสเลนเขยิบมาใกล้เขา เธอเล่นเกมหนึ่งก่อนจะเอื้อมมือมาแตะใบหน้าหล่อเหลาปานเทพบุตรของแวร์เดลล์แผ่วเบา

สัมผัสนั้นทำให้หญิงสาวบอกตัวเองว่าตัดสินใจถูกแล้ว ก่อนหน้านี้เธอตกอยู่ในความกลัว ยอมสูญเสียวิญญาณเพื่อเอาชีวิตรอด หากยามนี้ความรักที่มีต่อเขาทำให้เธอก้าวผ่านมันมาได้

หญิงสาวยิ้มให้เขาอย่างอ่อนโยน

"เมื่อท่านออกไปได้...เพียงรำลึกถึงข้าบ้างก็พอ คนเราเกิดมาไม่มีใครไม่ดับสูญ ข้าโรสเลนยอมตายในยามที่ยังมีความรู้สึก ยังดีกว่าอยู่ในฐานะตุ๊กตาหุ่นเชิดจนหมดลมหายใจ"

แววตาของเธอจรรีในจิตวิญญาณของแวร์เดลล์ เขาสาบานกับตัวเองในบัดนั้น...ว่าจะไม่ยอมให้เธอตาย ภาพของอารีเซพล์นปรากฏขึ้นซ้อนทับกับโรสเลน มือทั้งคู่ของชายหนุ่มกำแน่นขึ้น ประวัติศาสตร์จะไม่มีการซ้ำรอยเดิม

"เจ้าไปกับข้าเถอะนะ"

ดวงตาคู่งามไหววูบ ก่อนหญิงสาวจะส่ายหน้า

"ไม่ ข้าจะเป็นตัวถ่วงท่านเปล่าๆ"

"ถ้าเจ้าไม่ไป ข้าก็ไม่ไป"

เขากล่าวด้วยน้ำเสียงเด็ดขาด แววตาหนักแน่นยืนยันว่าไม่มีสิ่งใดจะเปลี่ยนแปลงมันได้

"อย่าตั้งอึดใจได้หรือไม่ ข้ามีเวลาไม่มากนัก หากมีคนสังเกตเห็นว่าข้าหายตัวมานานเกินจะดับโอกาสรอดของพวกท่านไป" โรสเลนกล่าวอย่าง